

УДК 821.161.2.(09)

О. П. НОВИК

ТРАДИЦІЙНІ МОТИВИ Й ОБРАЗИ В ПОЕЗІЇ АМВРОСІЯ МЕТЛИНСЬКОГО

Творчість українського поета-романтика Амвросія Метлинського розглядається через призму традицій барокової культури в українській літературі. Зокрема у віршах цього письменника виявлено наступні мотиви та образи, притаманні для творчості барокових авторів: мотив швидкоплинності та марності людського життя (varietas/vanitas), проблема життя та смерті, мотиви гріха й покари, образ серця, мотив чуда тощо.

Ключові слова: Метлинський, романтизм, мотив.

Творчість Амвросія Метлинського намагалося поцінувати широке коло літературознавців, починаючи з романтика Миколи Костомарова, і до сучасних науковців. У передмовах до збірок творів поетів-романтиків А. Шамрая, І. Айзенштока, М. Яценка, до книги «Амвросій Могила. Ієремія Галка. Поезії» (К., 1972) С. Крижанівського, у окремих розвідках М. Наєнка, Т. Бовсунівської, дисертаційному дослідженні О. Свириденко «Романтична парадигма творчої діяльності Амвросія Метлинського» та інших працях Амвросій Метлинський постає як поет, фольклорист і автор теоретичних розвідок. Проте неможливо глибоко усвідомити творчість письменника, не розглянувши витoki мотивів, джерела образів, традиції, наявні у текстах митця. Спробу виокремити барокові образи та мотиви у творах Амвросія Метлинського уможлиблюють не лише побіжні згадки про взаємозв'язок естетики письменника з постатями доби бароко, як то Григорій Сковорода чи інші відомі діячі, але й хвилеподібним розвитком мистецтва (за Дмитром Чижевським), «бароковим універсалізмом», кордоцентричністю української романтичної культури та іншими аспектами. Барокові образи та мотиви розглянуто в низці праць вітчизняних та закордонних вчених, починаючи із

Вольфліна і аж до наших днів. Завважмо, що барокові поетики містили повний реєстр образів, емблем, які автори мали вводити у свої тексти.

Розглядати впливи бароко на романтизм можемо не лише на рівні типологічних збігів образів та мотивів, а й на рівні традицій, що виявили себе в романтичній естетиці Амвросія Метлинського. Зокрема християнське вчення про глибоке серце, що було поширене в творах барокових авторів, знайшло поширене трактування в філософії Григорія Сковороди, було втілене і в українському романтизмі [Див. про це: 3, 117—124]. Виступаючи проти маргіналізації української науки і культури, Амвросій Метлинський опротестував підходи до Григорія Сковороди як до особи зі специфічною поведінкою та поглядами, свідомо закладав підвалини сковородинознавства, яке зародилося у добу романтизму. Недаремно Метлинський, подаючи теоретичне обґрунтування естетики романтизму у праці «Погляд на історичний розвиток теорії прози і поезії», пише про божественність духу: «Істотний зміст поезії не є без свідомо речовинність і взагалі чутливість, а є все оживляючим духом, для якого вся зовнішність не більше ніж одяг, який старіє, змінюється, псується. Цим відкривається нікчемність описової і наслідувальної поезії, яка списувала тільки речовинне, не відтворюючи духовного, яке пронизує світ речовинний; вона відновившись на описах зовнішності, схиляючись до речовинного, не опанувавши духом всесвіту, віддалилась від природи, бажаючи бути їй вірною» [5, 65—66]. Понад те, романтична категорія двійництва, концепція двомірності людського світу Амвросія Метлинського, як зазначає Тетяна Бовсунівська, перегукується з концепцією двосвіття у філософській системі Григорія Сковороди [3, 222—223]. Михайло Наєнко ж пише про пісні Григорія Сковороди, що формально вони перебували ніби в стихії бароко, але «сміливе використання автором нехарактерних для бароко мелодійних (особливо – чоловічих та «неповних») рим, які органічно почувалися в народній творчості, свідчило про їхні романтичні передчуття. Не кажучи вже про формовану в окремих віршах ідею народу, яка стане визначальною в романтизмі» [7, 226].

Характерно, що, будучи послідовним романтиком, «керуючись у своїх історико-літературних і критично-естетичних оцінках романтичним принципом народності, а власне, принципом чистоти живої народної мови», – як зазначає О. Свириденко [9, 8], – Амвросій Метлинський, не розцінював українське письменство Х–XVIII сторіч як цілковито відчужене від народу. Митець, досліджуючи спроби писемного вжитку народної мови в українській літературі, поцінював «Повість минулих літ» Нестора-літописця, давньоруські ізборники, проповіді Кирила Туровського, «Слово про Ігорів похід», твори Йоаникія Галятовського, Лазаря Барановича, Петра Могили, Антонія Радивилівського як найважливіші національні писемні пам'ятки, що засвідчують давність українського народу, неординарність мови та культури. О. Свириденко [9] пише, що для Амвросія Метлинського, який із позицій романтизму потрактує мистецтво як один із засобів етнічної ідентифікації, поезія – це «квітучий сад», котрий прийняв на себе відбитки всіх «віків», «кліматів» і «народів». Принагідно можемо згадати інший поетичний сад, – поетика Митрофана Довгалецького «Сад поетичний», побудована на поширеній метафорі образу саду. У свою чергу, сад, вертоград, – характерні для барокової епохи частовживані біблійні символи.

М. Наєнко завважає стосовно філософських мотивів, які лунають у творах Климентія Зиновієва «Про убогих та багатих», «Про печаль», «Про годину смертну» чи іронічний роздум «Про зайців», що це загалом були характерні для бароко мотиви (особливо – мотив смерті, який пізніше підхоплять романтики) [7, 200]. Дійсно, змалювання картин смерті стали поширеними у романтиків поруч із мотивами швидкоплинності людського життя. Порівняймо у Касіяна Саковича: «Печалиться даремно живий чоловік, // Що короткий у нього на сьому світі вік, // Багатство, мудрість, слава, сила – все проходить, // Нічого він тривкого в світі не знаходить... // Усі, як тіль, сон, трави, зів'янути мають, // У світ приходять голі і голі вмирають. // Мирська усяка похоть зі світом минає, // Хто ж творить волю божу, той вічно триває.» [2, 24]. У Амвросія Метлинського: «Як свічка, знай,

палає, // Життя нас так минає // Світліше і темніше, // То гірше, то миліше.» [1, 126]. Або ж таке (вірш «Ніч»): «Отже чув ти? Божий світ розтане і зов'яне, // Як трава ув осінь в'яне, сніг весною тане; // Хто що в світі діяв, в Бога ся зостане; // Бог так каже... Як він каже, так і стане!» [12, 128].

Барокове письменство, що в Україні подовжило свої традиції аж до кінця XVIII століття завдяки Києво-Могилянській академії, подавало образ вченої людини, а саме людини, яка здобула освіту духовну. Амвросій Метлинський, прагнучи в поетичній формі викласти філософські істини про мінливість і марність світу, необхідність праведного життя та неминучість розплати за гріхи, вкладає повчальні слова у творі «Ніч» в уста дяка, «що читав вже книжок він доволі // І у церкві, і в школі». У поезії «Ніч» Амвросія Метлинського вплив народнопісенної творчості органічно поєднується із традиціями літературними. Міркування ліричного героя про марність людського життя, про неминучість розплати за гріхи подаються прямою мовою, із використанням барвистої народнопісенної тропіки. Есхатологічний мотив органічно переплітається із пророкуванням вічного митарства грішної душі: «Йому вічно блукать, // Дарма раю шукать, // В серці пекло нести, // І літять, і брести, // І брести, і літять. // В серці пекло нести, // Дарма раю шукать, // Йому вічно блукать!»

У роботі О. Свириденко [9] констатується, що в доробку романтика намітився певний відхід від традиційних рамок балади, і що балади Могили тяжіють до ліричних віршів типу роздуму, медитації, а водночас носять характер притчі. «Суть повчань автора, який цілковито в романтичній традиції відчуває себе духовним учителем народу, полягає переважно в Божих заповідях: «Не убий!» («Покотиполе»), «Люби свого ближнього!» («Старець»), «Шануй свого батька й матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!» («Зрадник», «Кладовище», «Пішли навтікачі»). У творчості поета ці заповіді накладаються на національне буття», – пише О. Свириденко. Загалом же М. Яценко, на якого посилається дослідниця, звернув увагу й на те, що особливо велике місце у збірці

Амвросія Метлинського «Думки і пісні та ще дещо» займає безподійна історична ліро-епіка [14, 25—26]. Виходячи з цього твердження, можемо обумовити і звучання релігійності в повчальних християнських мотивах названих поезій, а заодно і завважити близькість названих мотивів письменству барокової епохи.

«Плач України» є вставним елементом у драмі «Милість божа» (автор чи то Феофан Прокопович, чи то Інокентій Нерунович) [2, 172—173], у «Треносі» Мелетія Смотрицького – плач православної церкви, а у творі «Пішли навтікачі» Амросія Метлинського теж є звертання України-рідної землі до синів-козаків: «Не покидайте рідную, дітки, мати, // Не беріте далекого шляху; // Бо нікому на ворогів буде стати, // Бо достануся татару й ляху!» [12, 116]. Характерно, що у творі Могили постає не лише картина руйнування з кровопролиттям, нищенням рідної землі, втратою козацької слави, але й характерний для барокового письменства мотив нищення віри ворогами: «Зруйнували й віру вороги-гадюки..». У Амвросія Метлинського змальовано персоніфікований образ церкви (поезія «Підземна церква»), причому виступає він у поєднанні з мотивом чуда. Церква з Божої волі не залишилася на поталу ворогам, а після того, як загинув останній її оборонець, пішла під землю. Навіть під землею дзвони «плачуть, мов з печалі», коли помирає козак (захисник істинної віри), або ж правлять заупокій ще за життя негідних, яких «без слави й жалю, як сміття, // З-проміж людей смерть вічна вимітає».

Джерела українського романтизму зазвичай шукають в польській та російській літературах і в усній народній творчості. Порівняння Кирилом Студинським [15] текстів українського письменника Амвросія Метлинського з творами німецького романтика Людвіга Уланда, російських Олександра Пушкіна та Костянтина Рилєєва, польських романтиків та народними піснями, уможливорює розгляд загальноєвропейських процесів, які впливали на формування художньої системи романтизму в українській літературі. Те, що німецькі романтики перебували під впливом барокової європейської

культури, зокрема, творчості Педро Кальдерона та інших письменників, дає підставу говорити про опосередкований вплив європейського бароко на творчість українських романтиків. Розглядаючи драми Юрія Федьковича, В.Івашків також пише про це [4, 62].

Стосовно впливів німецького романтизму на український, М. І. Паласюк завважив: «Характерною рисою українського романтизму можна вважати сентименталізм та індивідуалізм як одну з підвалин німецького романтизму. Увага до внутрішнього життя героя в українському романтизмі вилилася в оспівування сільського побуту, образів селян, картин рідної природи, патетичну любов до своєї землі, виділення високих моральних рис українського народу, підкреслення його богообраності – месіанства, виняткової душевності (М. Костомаров, Т. Шевченко, П. Куліш, М. Гоголь). Переосмислення сентименталізму проявилось в утвердженні переваги вільного життя, поетизації почуттів, переживань особистості, посиленому інтересі до всього національного» [8, 12].

У ранніх роботах В. М. Жирмунського стверджується, що художня система романтизму неоднорідна, а головним у романтичному русі початку ХІХ ст. учений вважав не двосвіття і не переживання трагічного розладу з реальністю (у дусі Гофмана і Гейне), а уявлення про одухотвореність людського буття, про його «пронизаність» божественним початком – мрію «про просвітлення в Бозі всього життя, і всякої плати, і кожної індивідуальності». Про це йдеться зокрема у статті «Проблема естетичної культури в творах гейдельберзьких романтиків». На думку М. Скринника, спільним для українських та німецьких преромантиків і романтиків став метод діалектики, що дозволив «взяти базовою світоглядною основою «хаос» як загальну суперечливість світу й усього існуючого на противагу впорядкованості (космосу). Універсум, Бог, утримуючи і проймаючи все, виражений у двонатурності кожного існування: через скінченність (тілесність) він виявляє нескінченність (духовність). Свобода волі людини та її вибір інтерпретується як вираз її нескінченності в скінченному» [10, 34].

Понад те, розглядаючи категорію універсуму в європейських і українських романтиків, М. Скринник зазначив, що «універсум для індивіда – це таємниця, що виказує себе як нескінченність, яку можна зрозуміти лише застосовуючи символи. Неоплатонічна проблематика: Єдине-душа-Бог, що стає основою романтичного світогляду, проходить через українську філософію, починаючи від «Діоптри» Віталія із Дубна до творів Г. Сковороди та П. Юркевича і формує світоглядну романтичну позицію. Її стрижнем стає самоцінність людської одиниці та Богом їй надане природне право на свободу» [10, 34—35].

Романтичний космізм багато в чому продовжує і розвиває традиції мислителів і художників Бароко. Як зазначає О. Мілюгіна [6, 17—18], романтичний образ світу, побудований як розгалужена система опозицій, базується на барокових антитезах і має ієрархічний характер. Системотворчою для романтичного (як і для барокового) універсуму є тріада «людина-природа-Бог». Виокремлені романтиками три глобальні сфери універсуму – «тілесна тяглість» (людський світ), «світова душа» (природний світ) і «світовий дух» (Божественний світ) – можуть розглядатися водночас і як способи поліфонічного буття романтичного космосу: множинність і просторовість розгортаються в соціальному і природному світі, мінливе буття втілюється в світі історії, а духовне становлення здійснюється у світі культури, світі абсолютних (вічних) цінностей. Спираючись на викладені тези, О. Мілюгіна приходить до висновку, що романтична особистість, як і людина Бароко, не вміщається у вузькі рамки будь-якої однієї сфери, – побутового або соціально-рольового існування. Отже, простір буття або трагедійного самопізнання в романтиків розширюється до універсальних, істинно космічних масштабів. У Амвросія Метлинського це проявляється не лише на формальному рівні використання образів, мотивів із барокової доби, але й на рівні духовних пошуків ліричних героїв, на історіософському рівні через християнське тлумачення національної історії («М. М. М.», «Підземна церква», «Кладовище» та інші).

У барокову епоху слово «козак» стає не просто позначенням воїна, а лицаря, переможця, красеня, людини своєрідної касті, яка вирізнялася навіть походженням, – від біблійного Яфета, а не від Хама, як грецької, про що йшлося у козацьких літописах. Таке бачення образу козака було характерним не тільки для літературної творчості, але й для фольклору, і така взаємодія породжувала пісенні образи героя у творах «Їхав козак за Дунай» Семена Климовського, «Пісня козака Плахти» невідомого автора, «Вірші на жалісний погреб славного рицаря Петра Конашевича Сагайдачного...» Касіяна Саковича, «Почуття вдячності» та «Заклик до лицаря» Олександра Бучинського-Яскольда, «Розмова Великої Росії з Малоросією» Семена Дівовича та в багатьох інших текстах. Антиномічність бароко постає в новому ракурсі у творах романтика Амвросія Метлинського через протиставлення минулого (воля) сучасному (неволя, деградація), і стає у творчості поета, як слушно зауважує М. Т. Яценко, «не тільки ідеологічним, а й естетичним, композиційним принципом» [14, 28]. Саме на протиставленні героїчного світу минулого, зі звитязними лицарями-козаками, світу сучасному із міщанськими, дрібними людцями, побудовано такі твори письменника як «Підземна церква», «Глек», «Пішли навтікачі» тощо. Вірш «Гулянка» побудовано як народну пісню, але змістовно він наближається до барокових текстів з есхатологічним наповненням, антитезою і паралелізмами. Червоні ріки крові, що розливалися під шаблями й списами козацькими виникають на тлі грому й вітру, що карають, а вогонь, буря, війна, – козацька гулянка, – викликають не страх, а захоплення автора. Шум минулої слави протиставляється страхітливій тиші сьогодення, опис якого завершується пророцтвом: «Ні! крик то ще не крик, який учує ухо / І до якого мир привик. / Ото страшніший крик, як тихо-глухо / Замок язик, бо в серці крик... / І мовчки, тихо-тихо / На мир находить лихо./ Як потухне сонце, крик такий по миру гряде, / І проснеться, і з могил, що спало в них, повстане...» [12, 125].

Паралельно з образом козака в поезії Амвросія Метлинського постає образи «козака-співаки», «бандуриста». Так у тексті «Бандура» старий козак-співака є носієм пам'яті про козацтво й минулу славу. Поезія написана у фольклорному ключі й присвячена Ієремії Галці: «Кому, як не тобі, ріднокоханку, // Отсю виспівував би я співанку?» [12, 108], і слугує підтвердженням переймання поетом мотивів та образів не тільки безпосередньо з народної творчості, але й опосередковано з текстів інших поетів-романтиків, зокрема, й Миколи Костомарова. Промовистим є й епіграф до всієї збірки Амвросія Метлинського «Думки і пісні та ще дещо»: «Ой в степу могила з вітром говорила: // «Повій, вітре, ти на мене, щоб я не чорніла, // Щоб я не чорніла, щоб я не марніла, // Щоб на мені трава росла та ще й зеленіла» [12, 108]. Могила як знак минулої козацької слави постає у творах багатьох романтиків, а прагнення письменника «в старині-бувальщині покохаться» вочевидь підтримувалося людьми, з якими він спілкувався. Так поезію «Козачая смерть» (інша назва «Козачі поминки») присвячено Петру Петровичу Гулаку-Артемовському, домашнім учителем дітей якого був Амвросій Метлинський, а епіграф цього твору «Сваты попоиша и сами полегоша» є висловом зі «Слова о полку Ігоревім», що знову-таки вписує твір у вітчизняну літературну традицію.

Випереджуючи появу низки мотивів у віршах романтиків, у так званих «світських піснях» барокової доби звучать мотиви долі, сирітства, щастя, любові. Зокрема, як приклад, можна назвати такі тексти: «Пісня козака Плахти», «Біда ж мені на чужині, бідній сиротині», «Моя бідна головонько/ Я на світі сиротонька...» зі збірника Захара Дзюбаревича, «Пастуше, пастуше», пісні І. Пашковського, Я. Семержинського, О. Падальського, і звісно ж, пісню Семена Климовського «Їхав козак за Дунай».

Про закоріненість мотивів і образів творчості Амвросія Метлинського у вітчизняну літературну традицію писав свого часу і Маркіян Шашкевич, характеризуючи альманах «Ластівка»: «Із цього збірника переписав у свій альбом баладу «Причинна» Тараса Шевченка. В листі від 16 жовтня 1842

року до свого родича, приятеля і священника із села Утішків Михайла Козловського Шашкевич з пієтетом відгукнувся про альманах «Ластівка», виданий Євгеном Гребінкою» [11, 37]. «Рідні, любезенькі! Несесея воздухами до Вас, мої миленькії, шпарка ластівка, ой ластівка ж то, ластівка! Такої ще ніхто зроду не бачив, бо не то іно, що гарно виспіває та щебече, та так, мов примовляє, а то ще і на зиму не ховаєся, і все снується, і все літає, і все виспіває, що забудеш і біду, і горе, і смуток, і журбу, і, здається тобі, що завсіда весна. От така-то летить до Вас ластівка! При ластівці ступає вагою сановитий, сумний, казав би-сь престарий, Могила і заглядає не так, як ластівка, весело в віконця, а ступає під землю в могили, цілує давній порох, обнімає кості, а, нагорнувши там сили у свої груди, гуляє з вітрами по степах або з вороном попід небеса. От так, братчику! Потішся з ними, полюбайся, пожурися і поплач, а небавком назад їх до нас пришли. Коли-сь, може, деякий знайшов жемчуг, що мати наша Русь розронила, заховай або до нас передай: всьо то разом нанизане вчиниться великим сяющим намистом для шиї пишної цариці. ...» [13, 126].

Розгляд художнього світу поезії Амвросія Могили крізь призму особливостей використання традиційних образів та мотивів у його творчості, дає можливість говорити про залучення низки барокових елементів письменником-романтиком. У творах поета лунають барокові мотиви швидкоплинності та марності людського життя (*varietas/ vanitas*); мотиви гріха й покари; мотив чуда; проблема життя та смерті. Окрім цього бачимо образ серця (бароково-романтичну кордоцентричність), використання основних принципів характеротворення (особливості змалювання людей героїчного чину у барокових поетиках), образ козака, образ моря та інші. Виявлення прямого та опосередкованого впливу творів німецьких, польських та російських письменників дає змогу ввести поезії Амвросія Метлинського у коло взаємодії з європейськими літературами. Дослідження творчої спадщини поетів-романтиків у контексті літературної традиції містить

багатий матеріал для інтерпретації текстів і показу неперервності історії української літератури.

ЛІТЕРАТУРА

1. Амвросій Могила. Ієремія Галка. Поезії / Амвросій Могила. Ієремія Галка. — К. : Рад. письменник, 1972. — 334 с.
2. Аполлонова лютня : поети XVII — XVIII ст. / за ред. В. Кречотня. — К. : Молодь, 1982. — 320 с.
3. Бовсунівська Т. В. Історія української естетики першої половини XIX століття / Тетяна Бовсунівська. — К. : Видавничий дім Дмитра Бураго, 2001. — 344 с.
4. Івашків В. М. Романтичні драми Юрія Федьковича / В. М. Івашків. // Радянське літературознавство. — 1987. — № 1. — С. 60—67.
5. Метлинский А. Взгляд на историческое развитие теории прозы и поэзии / Амвросий Метлинский. — Харьков, 1850. — 75 с.
6. Милюгина Е. Г. От космизма барокко к романтическому космизму / Елена Милюгина // XVII век в диалоге эпох и культур : материалы науч. конф. Серия «Symposium». — СПб. : Издательство Санкт-Петербургского философского общества, 2000. — Вып. 8. — С. 14—18.
7. Наєнко М. К. Художня література України : Програма-мінімум / Михайло Наєнко. — К. : ВЦ «Просвіта», 2005. — Ч.1 : Від міфів до реальності. — 660 с.
8. Паласюк М. І. Ідеї німецького романтизму в українській духовній культурі : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філос. наук : спец. 09.00.05 «Історія філософії» / М. І. Паласюк. — Львів, 2001. — 17 с.
9. Свириденко О. М. Романтична парадигма творчої діяльності Амвросія Метлинського : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.01.01 «Українська література» / О. М. Свириденко. — К., 2002. — 18 с.

10. Скринник М. Наративні практики української ідентичності : Доба Романтизму : монографія / Михайло Антонович Скринник. — Львів : Каменяр, 2007. — 367 с.
11. Ткачук М. П. Маркіян Шашкевич. Дослідження. / М. П. Ткачук, О. М. Ткачук. — Тернопіль : Медобори, 2009. — 248 с.
12. Українські поети-романтики : Поетичні твори / упоряд. і приміт. М. Л. Гончарука. — К. : Наук. думка, 1987. — 592 с.
13. Шашкевич М. Лист до Михайла Козловського / Маркіян Шашкевич // Письменники Західної України 30–50-х років XIX ст. [Антологія] / упоряд. І. Пільгука та М. Чернописьского. — К. : Дніпро, 1965. — 652 с.
14. Яценко М. Т. Українська романтична поезія 20–60-х років XIX ст. / М. Т. Яценко // Українські поетики-романтики. — К. : Наук. думка, 1987. — С. 5—36.
15. Charakterystyka i geneza poetyznych utworów Ambrożego Metlińskiego. Napisał Cyryl Studziński [Osobne odbicie s Tomu XXVI. Rospraw Wydziału filologicznego Akademii Umiejętności w Krakowie] / Cyryl Studzinski. — Krakow, 1897. — 51 s.

О. П. НОВИК

ТРАДИЦИОННЫЕ МОТИВЫ И ОБРАЗЫ В ПОЭЗИИ АМВРОСИЯ МЕТЛИНСКОГО

Творчество украинского поэта-романтика Амвросия Метлинского рассматривается сквозь призму традиций барочной культуры в украинской литературе. В поэзии этого писателя присутствуют следующие мотивы и образы, характерные для творчества барочных авторов: мотив быстротечности и бренности человеческой жизни, проблема жизни и смерти, мотивы греха и наказания, образ сердца, мотив чуда и т. п.

Ключевые слова: Метлинский, романтизм, мотив.

О. NOVIK

TRADITIONAL MOTIFS AND IMAGES IN POETRY BY AMBROSE METLINSKY

The creative activity of the Ukrainian Romantic poet Amvrosiy Metlinsky is analyzed from a perspective of the Baroque cultural traditions in the Ukrainian literature. The following motives are present in his poetry: the human life quickness and vanity, the issues of life and death, sin and punishment, miracle, the image of heart and so on.

Keywords: Metlinsky, Romanticism, motif.